

POGLAVLJE JEDAN

Otrcana legitimacija.

To je sve što mi je ostalo posle najneverovatnije priče koju ćete ikada čuti. Ovakvu legitimaciju nikada niste videli. „Pasoš za jedan mnogo interesantniji svet.” To sam rekla kada sam je prvi put ugledala.

Uzgred budi rečeno, ova legitimacija nije zaista moja. Ne, ona pripada jednom dečaku koji se zove Henri. I sve ja započelo jedne sparne junske večeri...

Ne, stanite. Prebrzo prelazim na stvar. Vidi se da sam previše žustra. Zato idemo redom.

Zovem se Taša (nijedan, ni jedan jedini profesor me ne zove Nataša), imam 12 godina i želim

da budem privatni detektiv. Kada sam prvi put ovo spomenula, svi su se valjali od smeha i pomislili da ću to prerasti i da će me proći. Ali nije!

Čak sam počela i da treniram. Kako mi je to pošlo za rukom? Pa, bacite pogled na moju sobu. Primetićete osam polica punih kriminalističkih priča. Nećete tu naći samo one koje i neki klinci iz mog odeljenja takođe čitaju. Ne, tu ima i nekih veoma starih knjiga: svi romani o Džejmsu Bondu i Šerloku Holmsu koji su ikada napisani.

Ali ja ih nisam samo čitala. Ja sam ih detaljno prostudirala. Učila iz njih. Može se reći da sam učila od apsolutno najboljih.

Imala sam samo jedan mali problem. Nije bilo nijedne misterije koju je trebalo rešiti. Tu sam, u takvoj detektivskoj formi i puna entuzijazma... i nemam šta da radim. Posle mi pričajte nešto o frustriranosti.

Živim u malom mirnom selu koje se zove Litl Fartingvelu (ili Litl Prdingvelu kako neki iz mog odeljenja vole da ga zovu), ali u tolikim sam knjigama pročitala da upravo ovakva mesta vraćaju od kriminala. Zato neprestano držim oči otvorene – i da, u redu, hajde da s tim odmah raščistimo: nekoliko puta sam pogrešila, uključujući i skorašnji veliki skandal.

Neću trošiti vaše vreme i neću vas opterećivati silnim detaljima. Samo ću reći – pa, stvarno je izgledalo da je zubareva žena nestala i pas je neprestano njuškao po jednom delu njihove bašte, gde je ona zaista mogla da bude sahranjena.

I da, okej – zubar je sigurno bio poprilično šokiran kada me je video kako kopam po njegovoj bašti u pola dva noću. Ne krivim ga što je pozvao policiju, a žena mu je bila u – ali vi zaista i ne želite da više slušate o ovome, zar ne? Dobro je – pošto mi je muka od toga što ljudi ne prestaju da naglabaju o tome.

U svakom slučaju, jedna stvar je sigurna kada je škola u pitanju: ako si samo malo drugačiji (kao što sam ja), ljudima se to ne sviđa. Ma znate to već i sami. A posle ovog incidenta u školi su počeli da mi govore da sam totalno luda i da sam se žestoko izblamirala. Samo je jedna osoba stala na moju stranu – i to je bila Džulija, moja najbolja drugarica. Ali čak mi je i ona prebacila kada smo bile same.

Kažem vam, moj ugled je bio skroz narušen. Ali nisam htela da odustanem. Desila mi se i jedna lepa stvar – pored puta sam naišla na kofer. Bio je zaključan i taman sam se ponadala da su ga ispustili pljačkaši banke i da je pun ukradenog

novca. Ispostavilo se da je u njemu gomila prljavog veša i da je ispao sa gepeka na krovu nekog automobila. Ne, čekajte, ipak sam dobila malu nagradu za to što sam ga našla – tako da pretpostavljam da je i to neki početak.

U stvari, sve vreme sam čekala neku veliku misteriju koja bi mi omogućila da pokažem svoje detektivske veštine... i sada zaista mogu da vam pričam o toj sparnoj junskoj večeri kada sam mi se konačno ukazala prilika za to.

POGLAVLJE DVA

Te večeri, o kojoj vam pričam, bila sam sasvim sama nekoliko sati pošto je tata vozio mamu na aerodrom. Ona je putovala u Njujork – fensi, zar ne – gde je trebalo da provede otprilike sledeće tri nedelje i da za to vreme svima priča kako je neverovatno uspešna poslovna žena. Bila sam ponosna na nju. Ali čim je otišla, učinilo mi se da je u kući zavladała neka užasna praznina i to mi se nimalo nije dopalo.

Normalno bi bilo da razgovaram telefonom sa Džulijom. Ali, nju je tako stisnuo neki letnji grip da je jedva mogla da govori; njena mama je smatrala da je najbolje da joj sada ne pišem ni poruke i da je pustim da se lepo odmori.

U mojoj sobi je te večeri bilo tako sparno da sam širom otvorila prozor. Ali i vazduh koji je ulazio u sobu bio je topao kao i onaj u sobi. Sve je bilo tako monotono. Kada bi me neko samo pozvao i ponudio mi da rešim neku misteriju. Ljudi su stalno upadali kod Šerloka Holmsa. Neko bi mogao i meni da se obrati. Ne bih mu uzela ni peni. Čak bih ja njemu platila! Eto koliko sam bila očajna.

Mora da postoji neko kome treba moja pomoć.

Tada sam ugledala nekoga kako čuči pod velikim trešnjinim drvetom u bašti ispred naše kuće. Istog sekunda sam se mašila za svoju beležnicu, koju apsolutno svuda sa sobom nosim.

Onda se osoba pod našom trešnjom nagnula napred – i odmah sam je prepoznala. Svakog jutra putuje istim autobusom kao Džulija i ja – pohađa školu za dečake, koja se nalazi odmah ispod našeg „koncentracionog logora”. Zvao se Henri Grajms; kratko je živio u našem selu i Džulija je smatrala da je čudak. Srela sam ga jedanput kada sam išla u kupovinu s mamom. Zaustavila se da proćaska sa njegovom mamom i to baš u vreme kada su se doselili. Sve što sam primetila na njoj bila je njena upadljiva crvena kosa (kao što vidite, imam sjajnu moć opažanja kao i svi špijuni).

Henri je bio visok i mršav ko motka. Izgledao je mlado za svoje godine (dvanaest) – nekako je bio bebast, plavokos (Džulija je mislila da se blajha) i nosio je naočare. Kada bi skinuo te naočare, moglo bi se reći da ima interesantne oči: bile su svetlozelene i uvek je nekako zanesenjački gledao u daljinu, kao da je upravo stigao sa neke daleke planete.

Ne, ne kažem da je bio vanzemaljac. Zaboga! Samo pokušavam da objasnim da je od samog početka postojalo nešto misteriozno u vezi s njim. Sećam se da sam ga jednom videla da sedi sam u autobusu i toliko me je zaintrigirao da sam skoro sela pored njega. To bih verovatno i uradila da nisam bila sa Džulijom.

Živeo je u jednoj od kuća na drugom kraju sela, a sada je ovde i skriva se pod granama našeg drveta. Zašto? Pucala sam od znatiželje posebno kada je izvadio svesku i histerično počeo nešto da zapisuje u nju.

Izgledalo je da posmatra kuću naspram naše. U njoj su živeli prepotentni snobovi gospodin i gospođa Bakster. Ali nisam mogla da provalim čime su ga oni toliko fascinirali.

Napokon je izašao iz senke trešnje. Stajao je nasred puta, pakovao svoju sveščicu i zurio u

dom Baksterovih kao da ne može oči da odvoji od njega.

Tada sam povikala: „Hej, Henri, reci mi šta to radiš?”

Osvrnuo se oko sebe i izgledao kao pravi krivac, kao da sam ga uhvatila kako radi nešto stvarno loše. Onda je jedva nekako izgovorio moje ime: „Taša!”, i nijednu reč više. Pa, jadničak, i nije baš imao priliku da nastavi. Istoga trena, na ulici se pojavio veoma star, skoro raspadnut automobil, koji je širio užasnu buku i jurio neverovatnom brzinom. Mogla sam da vidim kako se vozač panično bori da uspostavi kontrolu nad vozilom. Onda je automobil naglo skrenuo, a motor je tako glasno zaurloao da je to zvučalo kao pucjava.

A tamo je – ispružen na zemlji i potpuno miran – ležao Henri.